

Sygn. akt IV CSK 649/19

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa K. L.
przeciwko P. W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 sierpnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 19 lutego 2019 r., sygn. akt [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 lutego 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) po rozpoznaniu sprawy z powództwa K. L. przeciwko P. W. o zapłatę na skutek apelacji Pozwanego w pkt I oddalił apelację, zaś w pkt II zasądził od Pozwanego na rzecz Powoda kwotę 4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Od powyższego skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego wywiódł Pozwany, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) w całości oraz zarzucając rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 386 § 4 k.p.c., art. 387 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.p.c., ponadto art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 k.p.c.,

jak również naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, a to art. 483 k.c., art. 647 k.c., art. 498 k.c. oraz art. 651 k.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości oraz zaskarżonego wyroku Sądu I instancji i oddalenie powództwa w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał jako przesłankę oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest w polskim porządku prawnym ukształtowana jako nadzwyczajny środek zaskarżenia. Jej rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym. Postępowanie kasacyjne nie zostało ukształtowane jako trzecioinstancyjne postępowanie w sprawach indywidualnych, a zatem jako zwyczajne postępowanie odwoławcze od orzeczeń wydanych w sprawach rozpoznawanych przez sądy II instancji.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Ponadto Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie

sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., sygn. akt V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., sygn. akt V CSK 622/15, niepublikowane). Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 20 października 2005 r., sygn. akt II CZ 89/2005, 24 lutego 2006 r., sygn. akt IV CSK 8/06, niepublikowane). Wykazanie powyższych okoliczności spoczywa na skarżącym, który powinien uczynić to w wyodrębnionym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w niniejszej sprawie zostało ograniczone do konstatacji, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na podniesione w jej podstawie zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd Apelacyjny przepisów prawa procesowego i materialnego. Skarżący nie uwzględnił, że skarga kasacyjna winna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu elementów kreatywnych skargi. Skarżący winien był podać argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona i w czym - w jego ocenie - wyraża się ta „oczywistość”, a czego nie uczynił. Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że Skarżący oczekuje w istocie od Sądu Najwyższego oceny podstawy skargi w ramach postępowania na etapie rozpoznania wniosku o przyjęcie skargi, co jest niedopuszczalne.

Podnosząc natomiast w uzasadnieniu skargi kasacyjnej zarzuty odnoszące się do ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów Skarżący nie uwzględnił tego, że wiarygodność oraz moc przeprowadzonych dowodów oraz ustalony na podstawie dowodów stan faktyczny nie mogą stanowić podstawy zarzutów kasacyjnych (art. 398³ § 3 k.p.c.), zaś Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w niniejszej sprawie spełniona została wskazana przez Skarżącego przesłanka z powodu uchybienia przepisom postępowania o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty, rażący i widoczny *prima facie*, w tym, że okoliczność ta została wykazana przez Skarżącego. W każdym zaś razie Skarżący okoliczności takich nie wykazał zgodnie ze standardami wynikającymi z ugruntowanego orzeczenia Sądu Najwyższego.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

jw